

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 96.

Trettende Session.

39te Møde.

Tirsdagen den 17de December Kl. 6½ Aften.

(Forsfat.)

Brock (fortf.): Saaledes vedbliver han at kunne ikende Bøder for Forseelser i offentlige Contractsforshold, forsaavidt de Paagældende ved slike Forsholds Indgaaelse selv underkaste sig en saadan Afgjørelse, samt med Hensyn til Concessioner, forsaavidt Saadant ved Concessionens Meddelelse er bestemt. Fremdeles er Politidirectorens Myndighed bibeholdt ligeoverfor Prostitutionen, ligesom han beholder Myndighed til at ansee Politiets Bejente med Straf for ringere Tjenesteforseelser. Tager jeg ikke fejl, ville disse 4 Classer af Sager udgjøre et meget betydeligt Antal af Tilfælde. Jeg feiler vistnok neppe, naar jeg antager, at idetmindste et Par tusinde Sager ville fremdeles blive at afgjøre ved Politidirectorens Resolution. Det er kun det overstigende Antal, der ved nærværende Lov henvises til Domstolene, men ialtsald er det vistnok godt og ønskeligt, at hvor der virkelig foreligger et Forhold, der kræver Domstolens Behandling, dette fyldestgøres. Medens Criminal- og Politiretten hidtil har været saaledes organiseret, at af 7 forskellige Afdelinger 5 behandlede de criminelle Sager og offentlige Politisager imellem hverandre, skulle for Fremtiden kun 4 Afdelinger beskæftige sig med criminelle Sager, og medens der tidligere har været 2 Civilkamre, skal der for Fremtiden kun være eet, medens 2 Afdelinger af Retten for Fremtiden skulle behandle offentlige Politisager. Ved Siden af denne Organi-

sation af Retten giver Lovforslaget en Regel for offentlige Politisagers Behandling; den findes i §§ 5 og 6. Jeg skal i Korthed tillade mig at berøre dette Punkt; thi i saa Henseende er Lovforslaget desværre meget mangelfuldt. Disse Sager skulle behandles mundtligt og offentligt; og naar saa Dommeren ved Sagens Tilendbringelse finder, at der ikke er Anledning til at idømme højere Straf end Bøder indtil 10 Rd., simpelt Fængsel indtil 8 Dage, Tvangsarbejde indtil 12 Dage, eller Riis for Børn, da afgjør han selv Sagen, som i saa Fald ikke kan appelleres, hverken af Domsældte eller af det Offentlige. Men kommer han derimod under Sagens Behandling til det Resultat, at Indklagede ikke vil kunne affone sin Døde med en af de nævnte Straffegrader, saa henstilles det til Tilstalte, om han vil lade Eneommeren afgjøre Sagen ved sin Dom, der da ikke bliver Gjenstand for Appel. Vil Tilstalte derimod have Sagen behandlet som en anden offentlig Politisag, saa gaaer Sagen fra Eneommeren til Criminal- og Politiretten, hvor der da vil udfordres 3 Assessorer til at afgjøre Sagen, hvilken da atter kan indantes for Høiestret, dersom den dertil egner sig. Det er i al Korthed Udskafets Regel. Ved Siden deraf har det en smuk Tanke, nemlig den, at hvis Tilstalte kun maa antages at have gjort sig skyldig i Leffindighed og ikke egentlig har lagt noget forberedt Sindelag for Dagen, da kan Dommeren lade ham slippe med en Advarsel; det er en meget smuk Tanke, som er bragt i Udførelse næsten i alle fremmede Lande, hvor Offentlighed og Mundtlighed finder Sted. Det er Lovudskafets Bestemmelser, og jeg skal i saa Hen-